

ROMAN

Het uitzicht dat ons rest

Hanne Schreuder

Hanne Schreuder

Het uitzicht dat ons rest

CITER REEKS

Wanneer Roel Bouwmeester op maandagmiddag precies om vijf uur door de tuinpoort stapt, onderschept hij de snelle blik die zijn vrouw op de grote klok in de tuinkamer werpt.

Als directeur van de basisschool in deze wijk van het dorp heeft hij de gewoonte om elke eerste dag van de zomervakantie te benutten om alle niet-afgeronde taken tot een einde te brengen, zodat hij aan het begin van het nieuwe schooljaar niet geconfronteerd zal worden met allerlei achterstallig werk. Zijn streven daarbij is om dan om drie uur weer thuis te zijn, en meestal lukt dat aardig.

Met een zucht gaat hij in een van de gemakkelijke stoelen zitten, legt zijn benen op een krukje, sluit zijn ogen voor een moment en zegt: 'Hè hè, eindelijk vakantie.'

'Fijn hoor,' zegt Josca, 'zo te horen ben je eraan toe. Wil je iets drinken?'

'Ja, inderdaad, na zo'n jaar ben ik er echt aan toe. Doe voor een keer maar een biertje, om de vakantie in te luiden.'

'Welja, begin maar direct luxe,' zegt Josca, maar ze staat toch op om het gevraagde te halen en brengt voor zichzelf een koel glas sinaasappelsap mee.

Zwijgend zitten ze even bij elkaar, genietend van de rust. Hun zesjarige tweelingdochters spelen in het speeltuintje aan de overkant, en Ellemijn van twee vermaakt zich samen met haar even oude buurmeisje Marlize in de zandbak met schepjes en emmertjes.

'Je bent laat vandaag,' zegt Josca dan, en hoewel het niet als een verwijt klinkt, voelt Roel toch de behoefte zich te verantwoorden.

'Ja, er is meer werk blijven liggen dan andere jaren, en mis-

schien had ik nog wel iets eerder thuis kunnen zijn, maar Marit kwam nog even langs om te vertellen dat er aan het begin van het schooljaar nóg een operatie gepland staat. Ze wil dat ik nu alvast op de hoogte ben, zodat ik kan nadenken over vervanging.’

‘O, nee, niet weer,’ zegt Josca met een frons boven haar wenkbrauwen. ‘Ik dacht dat de vorige operatie de laatste was?’

‘Dat dacht ik ook, maar nu wil men toch nog proberen iets aan haar wang te verbeteren.’

‘Hm,’ zegt Josca en ze staart nadenkend voor zich uit. ‘Ik vraag me af...’

‘Wat vraag jij je af?’

‘Eerlijk gezegd vraag ik me af of dit een idee van haarzelf is.’

‘Tja, het is dat jij er nu over begint, anders zou ik het niet gezegd hebben, maar ik kreeg vanmiddag eerder het vermoeden dat Dolf daarachter zit. Tussen de regels door meende ik te begrijpen dat hij het allemaal nogal moeilijk te accepteren vindt.’

‘Dat is precies wat ik ook dacht. Ik vind het jammer, ze begon net weer een beetje op te krabbelen.’

‘Tja,’ verzucht Roel, ‘ik kan het haar natuurlijk niet verbieden, maar dat wordt waarschijnlijk weer een langdurige kwestie.’

Josca knikt en staart in de verte. Ze denkt aan dit collegaatje van Roel, dat in het afgelopen schooljaar een ernstig auto-ongeluk meemaakte. Terwijl ze terugkwamen van een verjaardag verloor haar man de macht over het stuur en raakte van de weg, waarbij de rechterzijde van de auto tegen een boom tot stilstand kwam. Behalve het feit dat ze in rechterarm en -been diverse wonden en breuken had, was ook de rechterkant van haar gezicht door glasscherven ernstig verminkt. Vanaf haar oor liep een rafelige lijn tot aan haar neusvleugel, die ook helemaal losgeraakt was, en van boven haar wenkbrauw liep ook een diepe snede tot op haar kin, net onder haar mondhoek. Ongeveer midden op haar wang kruisten beide lijnen elkaar. Ondanks de inspanningen van de plastisch chirurg, die met een drietal operaties de neus redelijk

goed kon herstellen, ziet die plek midden op haar wang eruit als een maanlandschap. Twee keer eerder al is ze geopereerd in een poging de oneffenheden te verhelpen, maar de werkelijkheid is dat dit litteken nog steeds een akelige blikvanger vormt.

Van oktober tot april is ze afwezig geweest, en Roel heeft het slechts met grote moeite voor elkaar gekregen haar te vervangen. Toen ze eenmaal weer kwam werken, was dat niet direct fulltime, omdat het haar behoorlijk wat moeite kostte de mensen onder ogen te komen. Soms leek ze op een schuw vogeltje, maar langzamerhand leerde ze zich wapenen tegen de ongegeneerd sturende blikken, en zo tegen het einde van het jaar functioneerde ze bijna weer op haar oude niveau.

En nu komt er weer een operatie.

Josca wordt in haar overpeinzingen gestoord door een nieuwe zucht van Roel: 'Ik heb werkelijk geen idee hoe ik die vervanging nu weer voor elkaar moet krijgen.'

'Dan zul je zelf een keer voor een kleutergroep moeten staan,' plaagt Josca hem.

Hij grijnst naar haar en zegt dan: 'Laten we er maar over ophouden, misschien krijg ik tijdens de vakantie nog wel een goed idee. Nu wil ik eerst rust, ik ben eraan toe.'

Hij laat de rugleuning van zijn stoel zakken en sluit zijn ogen.

De tweede dag van zijn vakantie besteedt Roel zoals gewoonlijk aan het opruimen van de garage, samen met Josca. Het is fijn om dat een keer per jaar te doen. Het is een omvangrijke klus, maar als ze die samen uitvoeren kan het in een dag afgerond worden. Daarna trakteren ze zichzelf en de kinderen stevast op pannenkoeken bij het pannenkoekenhuisje in het bos.

De rest van die week blijft over voor klusjes in en om het huis, die tijdens het schooljaar zijn blijven liggen. Bovendien heeft hij Josca beloofd een grote houten plantenbak voor haar te maken, met een pergola erboven en op zijn werkkamer is er nogal wat

papierwerk op te ruimen, zodat hij zijn bureaublad weer eens kan bekijken.

Hij begint met goede moed aan zijn klussen, het eerst aan de plantenbak, want iets nieuws maken is altijd leuker om te doen dan iets opknappen of repareren. En het mag gezegd worden, het resultaat mag er zijn. Josca rijdt direct naar het tuincentrum om bloeiende planten te kopen en zo zitten ze op donderdagavond samen te genieten van het kleurrijke geheel.

Op vrijdag ruimt hij eerst zijn werkkamer op, en 's middags repareert hij een lekkende kraan en hangt nieuwe buitenlampen op.

Als ze op vrijdagavond opnieuw in de tuin zitten met een glaasje wijn en wat lekkers, voegt Ries, hun buurman, zich bij hen. Voor hem is de vakantie nu ook begonnen, en hij komt met een voorstel: 'Ik wil morgen eigenlijk een dagje naar zee, hebben jullie zin om mee te gaan?'

Terwijl Roel al instemmend knikt, zegt Josca: 'Nou, ik denk niet dat dat lukt.'

Roel kijkt haar vragend aan. 'Waarom niet?'

'We moeten de keukenmuur nog sauzen, en deze tuintafel moet ook een keer opnieuw geverfd worden. Dit is de laatste dag van de eerste vakantie week, volgende week moeten we de caravan klaar maken voor Oostenrijk.'

'Ja, Josca, ik weet het. Maar ik was toch niet van pan om de hele zaterdag te gaan lopen klussen. Het lukt me sowieso niet om dat allemaal in een dag voor elkaar te krijgen.'

'Nee, daar was ik al bang voor. Dan blijft er dus in ieder geval al minstens een klus liggen. Die tuintafel vind ik nog niet het grootste probleem, maar wanneer was je dan van plan de keukenmuur te sauzen?' vraagt Josca, en ze slaagt er niet in haar ergernis uit haar stem te weren.

'Dat zien we dan nog wel, als we terug zijn uit Oostenrijk.'

'Ja, ja...'

'Hé, luister mensen,' zegt Ries, 'het was maar een vraag. Als het

niet lukt, even goede vrienden, hoor.’

‘Weten we,’ verzekert Roel hem, ‘maar we gaan mee. Hoe laat wil je vertrekken?’

‘Liefst om acht uur.’ Ries glimlacht en vervolgt: ‘Maar ja, ik moet eerst nog boodschappen doen, en jullie waren hier niet op voorbereid, dus ik stel me zo voor dat tien of elf uur beter uitkomt.’

‘Wat denk jij?’ vraagt Roel aan Josca, in een poging het effect van zijn eigenmachtige beslissing wat te verzachten.

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet, daar heb ik helemaal nog niet over kunnen nadenken.’

‘Snap ik, dan doen we het zo: jullie doen wat gedaan moet worden, en dan hoor ik het wel als jullie zover zijn,’ lost Ries het probleem op.

‘Als het maar voor elf uur is, zeker?’ vraagt Roel.

‘Uiteraard,’ beaamt Ries, om eraan toe te voegen: ‘Ja, het klinkt misschien gek, maar voor mij is het pas vakantie als ik de zee gezien heb. En omdat ik straks naar Luxemburg ga, moet ik dus een ander moment vinden om de zee te zien. Vandaar mijn voorstel, je moet de dingen die je beslist wilt doen, vooraan op je lijstje zetten.’

‘Zo is het,’ zegt Josca, en hoewel Roel betwijfelt of die opmerking wel gaat over het dagje naar zee, reageert hij er niet op.

Later die avond, voor ze naar bed gaan, komt hij erop terug.

‘Heb je een beetje zin in morgen?’ vraagt hij, terwijl hij zijn schoenveters losmaakt.

‘Hm,’ reageert Josca zuinig.

‘Mag ik dat opvatten als een ja?’ vraagt Roel.

‘Ja hoor eens,’ zegt Josca opeens fel, ‘ik heb er heus wel zin in, maar ik baal ervan dat die keukenmuur nu niet gesausd wordt. Ik schaam me als er iemand binnenkomt, met al die vlekken zo boven de tafel.’

‘Zo erg is toch ook weer niet?’ vindt Roel.

‘Zo erg is het wel, voor mij in ieder geval,’ weerlegt Josca nors.

Roel staat op, en slaat zijn arm om haar heen.

‘Sorry Jos, misschien had ik die keukenmuur dan eerst moeten doen, maar ik wilde zo graag die bloembak voor je maken, zodat je er deze zomer nog lang van genieten kon.’

Even zwijgt ze, dan geeft ze hem een kus op zijn wang en zegt berouwwol: ‘Sorry, ik doe vervelend, want dat is juist heel lief van je, ik ben daar echt heel blij mee. Maar je weet...’

‘Dat jij het moeilijk vindt als de dingen niet gaan zoals jij ze bedacht had,’ vult Roel aan. Daarmee doelt hij op dit karaktertrekje van haar, dat ze samen weleens spottend bestempelen als ‘licht autistisch’. Josca heeft in haar hoofd altijd al plannen klaar voor een hele dag, of zelfs voor een hele week, en heeft soms moeite flexibel om te gaan met veranderingen in dat programma. Zo goedghumeurd als ze normaal gesproken is, zo bits en kortaf kan ze op zo’n moment reageren.

Dat is in hun relatie het belangrijkste punt van verschil. Roel is in dat opzicht veel inschikkelijker, maar realiseerde zich op een gegeven moment dat hij daarom meestal degene was die zijn plannen aanpaste of zelfs liet varen. Voorzichtig heeft hij geprobeerd dit bespreekbaar te maken en sindsdien zoeken ze met vallen en opstaan hun weg hierin.

Josca knikt.

Dan slaat Roel ook zijn andere arm om haar heen en trekt haar naar zich toe.

‘Dat weet ik ook wel, maar jij weet net zo goed als ik dat het leven niet altijd maakbaar is, niet in de grote dingen, maar ook niet altijd in de kleine. En misschien heb ik dit uitstapje er wel een beetje te snel doorgedrukt zonder met jou te overleggen, maar ik had er opeens zo’n zin in. Even een dagje niks doen, echt ontspannen.’

‘Logisch, het was me het jaartje ook wel,’ zegt Josca, en dan opgewekt: ‘Laten we er dan morgen maar eens echt van genieten.’

En genieten doen ze. De volgende morgen pakt Roel, geholpen door Joline en Carine, een tas vol broodjes en drinken in. Josca zoekt de zwemspullen bij elkaar en geeft Ellemijn de opdracht om schepjes en emmertjes uit de zandbak te halen.

Stipt om halfelf zijn ze klaar om weg te rijden. Carine rijdt met Ries mee, als gezelschap voor zijn dochtertje Marlize, en zo gaan ze achter elkaar op weg naar Zandvoort.

Bijna twee uur later drinken ze, op de door Ries meegebrachte klapstoelen, hun eerste bekertje koffie uit de thermoskan, terwijl de kleintjes om hen heen in het zand spelen.

Als zijn bekertje leeg is, slaakt Ries een diepe zucht.

‘Die kwam uit je tenen,’ constateert Roel.

Ries knikt slechts.

Josca kijkt hem van opzij aan, en vraagt dan zacht: ‘Herinneringen...?’

Weer knikt Ries.

Alle drie denken ze nu aan de vakantie die ze twee jaar geleden in Zeeland doorbrachten, kort na het overlijden van Lize, de vrouw van Ries.

Samen met Ries’ collega en vriend Harm en diens vrouw Annet en hun kinderen Maartje en Andreas, hadden ze daar te elfder ure nog een bungalow kunnen huren die groot genoeg was voor hen allemaal. Tijdens die vakantie probeerden ze een beetje rust te vinden na de ingrijpende gebeurtenissen die plaats gevonden hadden: de geboorte van Marlize en het volkomen onverwachte overlijden van haar moeder Lize daarna.

Tot op de dag van vandaag vormen Roel en Josca samen met Harm en Annet een vangnet rondom Ries, in de praktische problemen die ontstonden toen hij er alleen voor kwam te staan.

Als Ries werkt, is de kleine Marlize bij Josca, en vaak kan hij, als hij haar aan het einde van de dag komt ophalen, ook een hapje mee-eten.

‘Dat is voor jou gezelliger, en voor ons een kleine moeite,’ heeft

Josca gezegd, toen ze hem dit aanbod deed. Ries heeft dat graag geaccepteerd, want alleen eten was voor hem een van de moeilijkste dingen in zijn nieuwe situatie.

Annet helpt hem met het schoonhouden van zijn huis, en als Marlize op een werkdag eens een keer niet bij Josca kan zijn, probeert ze het zo te regelen dat zij Marlize kan opvangen.

‘Staan die herinneringen je liefde voor de zee niet in de weg?’ vraagt Josca.

Ries schudt het hoofd.

‘Nee, dat niet. Ik weet niet waarom, maar op de een of andere manier geeft de zee mij altijd een gevoel van rust. Lize en ik gingen bijna elke vakantie naar zee, zoals je weet. Wij hebben aan deze zee, waar dan ook, heel veel vreugde beleefd, maar ook heel wat moeilijke gesprekken gevoerd. Toch blijft die grote plas mij op een of andere manier trekken.’

Joline en Carine komen het gesprek verstoren: ‘Papa, wil je een kasteel met ons bouwen?’

‘Ja, laten we dat doen,’ zegt Ries en hij komt direct in actie.

Samen met Roel en de meisjes bouwt hij een indrukwekkend kasteel met wel zeven torens, een heuse slotgracht en een ophaalbrug. Josca kijkt toe en geeft aanwijzingen om het geheel verder te perfectioneren. Maar als ze oppert dat het leuk zou zijn een ridder te paard bij de ophaalbrug te maken, staat Roel op, overhandigt zijn schep aan haar en zegt: ‘Dat is een goed idee, dat kan mama heel goed, dan kunnen wij even uitrusten.’

‘Nee, dat kan ik helemaal niet, dat moeten jullie doen, de rest is zo mooi geworden. Oom Ries, dat kun jij toch wel?’

‘Zeg, waarom denk je dat ik journalist ben geworden en geen beeldhouwer?’ vraagt Ries, terwijl hij overeind komt. ‘Ik vind inderdaad dat jij nu aan de beurt bent, je hebt tenslotte nog niets gepresteerd.’

‘Nou ja, nu word je bepaald beledigend, meneer Huizenga,’ protesteert Josca.

‘De waarheid is hard,’ geeft Ries terug. ‘Maar je kunt het goed maken: als jij voor ons een ijsje haalt, dan praten we nergens meer over.’

‘Dat is chantage,’ vindt Josca.

‘Dat klopt,’ geeft hij toe.

Het eindigt ermee dat Josca inderdaad ijsjes haalt voor iedereen. Daarna gaan ze met de kinderen nog even pootjebaden in zee. De volwassenen zwemmen om de beurt een poosje en dan wordt het langzamerhand weer tijd om op te breken.

Als ze min of meer opgedroogd zijn, pakt Josca de spullen die niet meer nodig zijn alvast weer in. Roel en Ries helpen de meisjes met aankleden en daarna zetten ze de tassen in de bolderkar.

Onderweg naar de auto stelt Roel voor om het dagje af te sluiten met een bezoekje aan een McDonald’s.

De anderen gaan akkoord, en ze aanvaarden de terugreis, dit keer met Joline bij Ries en Marlize in de auto. De kinderen zijn dolenthousiast als ze halverwege stoppen voor de frietjes. Eenmaal thuis zijn ze allemaal zo moe dat ze direct in bad en naar bed kunnen.

Na het opruimen van de spullen drinken ze gezamenlijk nog wat bij Ries op het terras. Ze maken het echter niet te laat, want na een uurtje geeft Roel aan dat hij zo langzamerhand ook wel naar bed wil.

De tweede week begint met de voorbereidingen voor hun kampeervakantie. Het is de eerste keer sinds de geboorte van de tweeling dat ze weer een buitenlandse reis zullen maken, deze keer naar Oostenrijk. Op maandag wast Roel de caravan van buiten en controleert de binnenkant om te zien of er, na de vorige schoonmaakbeurt, onverhoopt toch nog ongerechtigheden zijn achtergebleven.

Verder gaat hij na of de voortent, de stokken, de touwen en de haringen nog in orde zijn.

Ten slotte controleert hij het chemisch toilet, de waterkannen en de gasfles en alle toebehoren.

Als alles gereed is, kan Josca de dinsdag en woensdag gebruiken om de spullen die mee moeten in de caravan te brengen, en daarnaast, vertrek voor vertrek, het huis op te ruimen en schoon te maken. Dat proces verloopt meestal heel ordelijk en systematisch, zoals dat bij Josca meestal het geval is. Voorheen probeerde Roel haar daarbij te helpen, maar omdat zijn manier van werken anders is gaf dat vaak onderlinge irritatie. Daarom hebben ze nu ieder hun eigen taakverdeling en dat werkt beter.

Ze spreken, met Joline en Carine erbij, af, wie op welk dagdeel voor hen het aanspreekpunt is. Zo hebben ze ook ieder een moment waarop ze zich zo veel mogelijk ongestoord aan hun bezigheden kunnen wijden.

Die dagen gebruikt Roel om de tuin zo goed mogelijk voor te bereiden op hun afwezigheid. Hij maait het gras, haalt al het onkruid weg en stelt met een tijdklok de sproeiers in.

Normaal gesproken houden Ries en hij elkaars tuin in de gaten

tijdens vakanties, maar deze keer zal Ries ook twee van de drie weken weg zijn, dus is het zaak zo veel mogelijk voorzieningen vooraf te treffen, in de hoop dat de schade achteraf zal meevallen.

Op donderdag is het dan zover: de dag van vertrek. Om ongeveer halfnegen zit alles en iedereen in de auto en worden ze uitgezwaaid door Ries en Marlize, die later op de dag met de eigen caravan naar Luxemburg zullen vertrekken om daar twee weken met Ries' vriend Tjerk en zijn gezin te kamperen.

Om niet allemaal oververmoeid aan te komen, hebben ze besloten zowel de heen- als de terugreis over drie dagen uit te smeren. De eerste stop zullen ze maken op een camping in de buurt van Heidelberg, de tweede net over de Oostenrijkse grens om dan vervolgens door te rijden naar Karinthië. Op deze manier hoeven de kinderen niet te lang aaneengesloten stil te zitten, en daarmee hopen ze gezeur en gejengel op de achterbank te voorkomen.

En hun plan lukt: ze hebben een voorspoedige reis, uitgezonderd een file in de buurt van München. Op zaterdag rond het middaguur arriveren ze op de camping in de buurt van de Millstätter See. Na een paar uurtjes doorwerken is de klus geklaard en staat de caravan met voortent en luifel klaar voor gebruik.

De rest van de zaterdag houden ze het rustig. Ze verkennen de camping met de kinderen, Josca doet boodschappen en Roel haalt pizza's. Daarna is het voor Ellemijn tijd om naar bed te gaan, en een uurtje later, na een paar spelletjes, zijn Joline en Carine ook wel toe aan hun nachtrust. Rond tien uur besluiten Roel en Josca samen nog een rondje over de camping te lopen en dan houden zij het ook voor gezien.

Ze beleven een heerlijke vakantie. De kinderen raken niet uitgekeken op die hoge bergen, van beneden af gezien, en op het prachtige uitzicht als ze zich wat hoger bevinden. Het weer is prima, droog en zonnig, maar niet zo warm dat het verlammend werkt. Perfect weer om erop uit te trekken dus, wat ze dan ook regelmatig doen.

Ze houden er niet van om die plekken op te zoeken waar zich de meeste toeristen bevinden, maar proberen juist om samen met de kinderen van de natuur te genieten. Omdat Ellemijn nog maar net kan lopen, hebben ze een comfortabele draagzak aangeschaft, waarmee Roel haar op zijn rug kan meenemen. Joline en Carine hebben stevige schoenen gekregen, en zo maken ze op goed begaanbare paden korte wandelingen. Josca neemt in een rugzak de spullen mee die nodig zijn en ook de tweeling heeft een rugzakje, dat ze om beurten dragen, waarin hun eigen eten en drinken zit.

Ze proberen het programma gevarieerd te houden. Bijna elke dag een wandeling, maar verschillend in afstand. Soms eentje die ze uitsmeren over de hele dag, waarbij ze dan onderweg een bezoekje brengen aan enkele berghutten waar ook voor kinderen van alles te beleven is. Een andere keer rijden ze een leuke route, waar ze halverwege stoppen en uitstappen om een stuk te lopen. Er zijn ook dagen dat er niet gewandeld wordt, dan maken ze gebruik van het zwembad of gaan een dagje naar een speelpark. Vanuit Millstat maken ze een rondvaart over het meer en vanzelfsprekend moet er een kabelbaan op het programma. Ze kiezen voor de Goldeck Bergbahn omdat die gesloten gondels heeft, dat vindt Josca voor de kinderen veiliger dan een lift met open stoeltjes. Roel plaagt haar ermee, maar ze houdt voet bij stuk.

‘Het is gewoon je eigen angst,’ beweert Roel, ‘en je gebruikt nu de veiligheid van de kinderen als argument.’

‘Denk ervan wat je wilt,’ geeft Josca terug.

‘Je ontkent het niet, je weet toch wat het spreekwoord zegt: wie zwijgt stemt toe.’

‘Als jij het zegt zal het wel zo zijn,’ antwoordt Josca, ‘maar ik blijf erbij, ik wil met die kabelbaan.’

Ze krijgt haar zin. Het is een heldere dag en het uitzicht over de Millstätter See is prachtig. Eenmaal boven wandelen ze naar het kruis op de top. Daar aangekomen genieten ze van het adembenemende uitzicht over de andere bergen en van de enorme rust

en stilte die er heersen. Ze maken veel foto's, en picknicken, en blijven er ook daarna nog een hele poos ronddwalen. Vooral Roel kan er geen genoeg van krijgen en neemt node afscheid van deze mooie plek.

Uiteindelijk keren ze toch terug naar het bergstation voor de afdaling met de kabelbaan.

Het was maandag toen ze dit uitstapje maakten, over precies een week zullen ze weer aan de thuisreis beginnen. Het valt Josca op dat Roel in de dagen na hun bezoek aan de Goldeck veranderd is. Hij lijkt minder enthousiast, en reageert soms wat ongeduldig richting de kinderen, wat ze helemaal niet van hem gewend is. Hij lijkt ook minder gespreksstof te hebben: als ze 's avonds onder de luifel zitten reageert hij wel op haar vragen en opmerkingen, maar verder is hij zwijzaam en in zichzelf gekeerd.

Op donderdagavond vat ze de koe bij de hoorns, en vraagt hem wat er aan de hand is. In eerste instantie houdt hij zich van de domme, maar uiteindelijk komt hij er toch mee voor de draad.

‘Maandag, daarboven op die Goldeck, zo hoog alsof we in de wolken zaten, ver weg van alles en iedereen, waar we niets anders hoorden dan een paar koeienbellen in de verte, maar geen lawaai van beneden, dat vond ik zo indrukwekkend. Bijna alsof ik daar uitzicht had op een stukje hemel, op het leven zoals het zou moeten zijn. Ik realiseerde me daar dat ons leven zo druk, jachtig en lawaaiërig is geworden, maar dat ik dat eigenlijk helemaal niet wil. Dat ik de rust mis om stil te staan bij de dingen in het leven waar het om gaat: de relatie met de mensen om me heen, en bovenal het zoeken naar Gods wil met ons leven. Maar wat komt daar nu de laatste tijd nog van terecht? En eigenlijk is het vreemde dat ik dat ook helemaal niet opmerkte. Zelfs niet in de eerste dagen van onze vakantie. Het is blijkbaar zo gewoon geworden, het zit allemaal zo in ons systeem, dat we maar gewoon doorjakkeren.’

‘Vind je dan echt dat we zo oppervlakkig bezig zijn?’ vraagt

Josca. ‘We hebben toch nog steeds wel contact met anderen? Met onze familie, ook al wonen ze wat verder weg. We gaan vaak naar de activiteiten die de kerk organiseert. We leven met iedereen mee door op z’n tijd kaartjes te sturen. En het zoeken naar Gods wil in ons leven... We lezen toch elke dag uit de Bijbel, we bidden, ook voor de mensen om ons heen en de dingen die gebeuren in de wereld.’

‘Ja, dat is waar,’ geeft Roel toe, ‘maar ik weet niet hoe dat bij jou zit, ik merk zelf steeds vaker dat al die dingen voor mij tegenwoordig als programmapunten voelen die afgewerkt worden, zonder dat mijn gevoel of mijn hart, hoe je het ook maar noemen wilt, daar echt bij betrokken is.’

‘Hm, daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht,’ zegt Josca op peinzende toon.

‘Nee, ik ook niet, daar had ik dus blijkbaar dat moment daarboven voor nodig.’

‘Was het eerder anders dan? Was je hart er toen wel meer bij betrokken? En waardoor is het nu anders geworden dan?’ vraagt Josca hem.

‘Er zijn zeker tijden geweest dat dat heel anders was,’ antwoordt Roel, ‘maar waardoor of wanneer het anders geworden is, daar kan ik niet concreet een moment voor noemen. Dat kan er dus blijkbaar insluipen zonder dat je het merkt. Maar een van de oorzaken is misschien wel het feit dat ik momenteel het gevoel heb dat ik alleen maar bezig ben om die school draaiend te houden. Zo’n jaar als het afgelopen jaar is slopend, en ik hoopte dat het komende jaar beter zou worden, maar dat moet nog maar blijken. Weet je, we hebben nog maar een paar dagen hier, maar ik heb nu eigenlijk nog niet het gevoel dat ik voldoende uitgerust ben. Dat was andere jaren veel meer het geval.’

‘Dat is wel jammer,’ vindt Josca, ‘want als je niet helemaal uitgerust aan het nieuwe schooljaar kunt beginnen, sta je eigenlijk al op achterstand.’

‘Daar ben ik ook bang voor,’ zegt Roel.

Ze zwijgen een poosje.

Dan stelt Josca de vraag: ‘Morgen willen we naar die Heidi Alm gaan. Ik ben trouwens benieuwd wat de meisjes ervan vinden. Wat zou jij zaterdag nog willen ondernemen? Of wil je liever op de camping blijven, voor de rust?’

‘Nee, dat niet, het is heus niet zo dat ik niks meer kan, maar ik merk gewoon dat het anders is dan andere jaren.’

‘Wat zou je dan nog willen?’

‘Mag ik eerlijk zijn? Ik heb gelezen dat er ook een route is waarmee je aan de andere kant van de Goldeck omhoog kunt, en waar je boven ook nog korte wandelingen kunt maken. Eigenlijk zou ik het liefst daarheen gaan. Maar ja, we zijn al op die berg geweest, dus als jij een ander idee hebt, is dat ook prima, hoor.’

‘Ik had sowieso nog geen idee, dus als jij er blij van wordt, vind ik het goed,’ stemt Josca toe.

‘Dat is lief,’ zegt Roel. Hij staat op en kust haar nek als hij achter haar langs loopt. ‘Ik denk wel dat ik daar blij van wordt. Wil je iets drinken?’

De volgende dag belooft een warme dag te worden, daarom gaan ze al vroeg op weg naar de Heidi Alm, die in het teken staat van het wereldberoemde, klassieke verhaal over het kleine weesmeisje dat met haar opa in de Alpen woonde.

Om Joline en Carine voor te bereiden op dit bezoek, heeft Josca in de voorbije weken steeds voorgelezen uit de boeken over Heidi, die haar avonturen samen met Peter en de geiten, en later met Klara beschrijven.

Het is leuk om te merken hoeveel de meisjes ervan onthouden hebben en hoeveel van de uitgebeelde tafereeltjes ze daarom herkennen. Ze zijn superenthousiast en daarom haast niet mee te krijgen als Roel en Josca halverwege de middag besluiten dat het genoeg is geweest en ze weer naar de camping terug willen.

Om de pil nog enigszins te vergulden mogen ze in het winkeltje ieder een souvenir uitzoeken: Joline kiest een puzzel en Carine een memoryspel, beiden met plaatjes uit het verhaal van Heidi. Ellemijn krijgt een Heidi-pop en dan is de pret definitief voorbij.

Zoals afgesproken rijden ze op zaterdag de route naar de top van de Goldeck, om daar voor de laatste keer een wandeling te maken. Voor ze boven zijn, passeren ze echter nog een uitkijkpunt, waarop Roel besluit de auto te stoppen en vanaf daar nog wat foto's te maken, eerst van het uitzicht, maar ook van elkaar. Omdat er rondom banken staan is het zelfs mogelijk om met behulp van de zelfontspanner een foto te maken van hun hele gezin. Daarna keren ze terug naar de auto. Dat wil zeggen, Josca heeft de kinderen al geholpen met de gordels in de stoeltjes als ze ontdekt dat Roel nog steeds bij het hek staat en in de verte tuurt. Ze loopt erheen en gaat naast hem staan.

‘Kun je er niet genoeg van krijgen?’ vraagt ze.

Hij schudt het hoofd, maar zegt niets. Ze draait zich nog wat verder naar hem toe, en ziet dan dat zijn ogen vochtig zijn.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze geschrokken.

Roel haalt zijn schouders op.

‘Ik weet het niet, ik heb hetzelfde gevoel als aan het begin van de week, alsof niets anders er meer toe doet... alleen ikzelf en de stilte en het uitzicht over deze wondermooie schepping. Ik kan niet uitleggen waarom, maar het ontroert me... Zoals je merkt, voegt hij er dan half spottend aan toe.

Josca legt haar arm om hem heen en kust hem op zijn wang. ‘Niet doen,’ zegt ze dwingend, ‘bederf dit moment niet voor jezelf met zo'n opmerking. Laat dat gevoel gewoon toe, en probeer het op te slaan in je herinnering.’

Nog een paar minuten staan ze zo, zwijgend, de armen om elkaar heen, tot Roel zich uiteindelijk losmaakt en schor zegt: ‘Kom, we moeten gaan, we kunnen hier nu eenmaal niet de hele dag blijven staan.’

‘Het was bijna alsof ik daar uitzicht had op een stukje hemel, op het leven zoals het zou moeten zijn.’

Van de ene op de andere dag kan het leven veranderen. Dat is ook het geval bij Roel en Josca. Waar hun dagen eerst gevuld zijn met werken en de zorg voor de kinderen, komt alles tot stilstand wanneer Roel de diagnose leukemie krijgt. Plots bestaat hun leven voornamelijk uit ziekenhuisbezoeken met een slecht vooruitzicht. Wanneer Josca zwanger blijkt te zijn van hun vierde kindje, brengt dit gemengde gevoelens met zich mee.

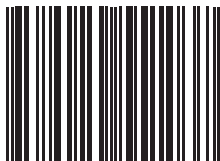
Hanne Schreuder debuteerde in 2020 met *Ons hart kent een limiet*. *Het uitzicht dat ons rest* is een zijdelings vervolg en een gevoelige roman over onvoorwaardelijke liefde, ziekte en rouw. Maar ook over een nieuw begin en het vinden van hoop.

Lees ook:

ISBN 978 90 2055 103 7 NUR 344

9 789020 551037 >

www.citerreeks.nl

CITER REEKS